

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marți, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiececane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegraful Român“.

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe anul 1883, cu prețul cel mai moderat ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumeratiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignațiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al postei ultime se fie scrise bine, ca să se poată ceti.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfârșește cu ultima Decembrie 1882, ași înnoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie expeditura silită a sista, sau a întârția cu expedirea foiei*).

Editura „Telegrafului Român“ în Sibiu.

*) Înlesnire foarte mare în expedițiune se face prin lipirea unei fășii de adresă dela abonamentul ultim.

Nr. 4401 Scol.

1882.

Cerculariu

cătră tôte oficiile protopresbiterale din archidiececna Transilvaniei.

„Normativul pentru scólele poporale din archidiececna ortodocsă română a Transilvaniei”, votat de sinodul archidiececan în ședința din 13/25 Aprile 1882 sub Nr. 137 s'a tipărit și în broșuri separate, și se poate procura din librăria tipografiei archidiececane cu 30 cr. exemplariul.

Acest normativ este obligătoriu pentru toate organele scolare din archidiececna: de acea tit. Dta vei îngriji: ca toți preoții, învățătorii, și în genere tôte organele chimate după statutul organic la administrarea scólelor nóstre poporale, să și procure normativul numit, avënd în viitoriu în afacerile scolare a se ține strins de dispozițiunile cuprinse acolo.

Sibiu, 4 Ianuarie, 1883.

Dela consistoriul archidiececan gr. or.

Nicolau Popea m. p.,
archimandrit și vicariu arhiepiscopesc.

Așteptările și realitatea.

Suntem în dulcele crăciunului, în carnaval. Nu e de eri de alaltăeri, decând au devenit tocmai zilele acestea zile de veselie pentru toți. „Cât e de vesel, par că suntem în cășlegiu“ auți exclamând, în mod destul de semnificativ, pe poporul nostru. Că e potrivit timpul acesta pentru veselii, despre aceasta nu începe îndoeală și cei ce au pus bază acestui us, bun lucru au făcut.

Usul devine cu timpul lege, și vătămarea lui te neliniștesce adesea mai tare ca călcarea unei legi.

Noi sîntem dedați a vedea în timpul acesta mai preste tot fețe vesede. Sîntem obicinuiți a crede, că în timpul acesta nu se dă intrare lipsei și grijilor. Așteptăm, ca fie care se fie cu trup cu suflet vesel, se aibă din prisosință, fie care după cerințele poziției sale, cele necesari. De vara și până pe timpul acesta, după cum se scie, fie-care a lucrat din reputeri și și-au agonisit și câte un prisos, se aibă din el pe zilele acestea, căci în acestea se isprăvesc numai lucrurile mai neapărat de lipsă. Și fiindcă timpul acesta e cel mai potrivit pentru sêrbarea evenimentelor mai însemnate familiare, în deosebi a ospetelor, chiar și în punctul acesta sau făcut provisiuni.

Nașul își chiamă pe finii sei să-i ospeteze din ce i-a dat Dumnezeu; părinții își intrunesc în timpul acesta pe fii și nepoți, ca se poată fi cu gândul neimpărțit la veselie. Toți caută a și face aceste zile cât mai plăcute, întristarea e esilată.

Apoi chiar la nunte e însași veselia de față. Cu mic cu mare, ténér bêtân se aruncă în joc. Moșneagul chiar își uită de greutatea anilor ce-l apasă și se repede în horă, ca se arete tinerilor că nici cărunțetele nu se pot opune cerințelor, astor zile.

Așa se întemplă, căci așa cere de altcum și usul. Și nici că te aștepti la altceva, de oare ce trecutul, esperința, te îndreptătesce la astfel de așteptări.

Dar să ne întrebăm, oare în timpul de față în cășlegiul acesta, tot asemenea se întemplă?

Și oare nu cumva ne vedem amăgiți în așteptările noastre juste, bazate pe us?

Respunsul ni'l dă realitatea. Ce au fost, au trecut, cel puțin pentru astădată.

Până acum tot au mai mers. Fie-care, în felul său, putè să și câștige cu mai mare înlesnire cele trebuincioase și încă și ceva pe deasupra așa încât îi venea ușor a rumpe din întregul o părțicică spre a și plăti dările, ear altă părțicică spre a se.

sustinè, și a treia spre a o păstra pe zile mari Pe toate terenele curgea lucrul neted și fie care lucra cu iubire, căci lucrarea avè sporu. Ađi se isvesce o stagnare regretabilă pe toate terenele vieții publice. Abia s'au putut reculege bieții oameni de urmările triste a cător-va ani nefructiferi și eată, că esecutorii stau la ușă, pentru a lua cu camătă restanțele de dare, pe cari, nu din vina lor, nu le-au putut solvi în timpurile de grea cercare. Și nu-i destul cu dările ordinare! Învențiosul nostru guvern află mulțime de preteceste sub cari se mărească contribuțiunile. În locul scoalei confesionale trebuie înființate scoale patriotice de stat, firesce din punca cetățenilor. Sînt multe districte, în cari maghiarii autochtoni, prin o cutezanță neertată a conlocuitorilor lor nemaghiari s'au desnaționalizat. Pentru remaghiarisarea acestor-a se cer fonduri, și de ce se nu contribue la înmulțirea acestor-a și nemaghiarii, cu atât mai vêtos, căci ei poartă vina unei atari cerințe. A adus timpul cu sine lipsa înființării de reuniuni de maghiarisare. Guvernul, cu a cărei scire s'a pus ideea în lucrare, trebuie să le spriginească. Starea avereii, după contribuțiunile de până acum, nu eartă spriginirea fără a se simți. Ce e de făcut? Trebuie mărite dările sub un pretecest oarecare, astfel se poate face spriginirea.

Între astfel de împregiurări e fie-care bun bucurios, a avea cele de lipsă de adi până mâne și își uită, îi e și imposibil, a și mai pune ceva la o parte pentru zile de bucurie. În deosebi se poate dice aceasta despre poporul nostru. Acestuia îi e mai greu traiul, căci referințele, în cari trăeșce el, sînt cele mai sdruncinate, și au mai mare lipsă de o regulare. E semn reu, a vedea pe economul de câmp venind cu sacul gol la oraș spre a și cumpăra bucate pentru acoperirea lipselor țilnice. Poporul nostru a avut nenorocirea se poarte în anii trecuți nefructiferi și sarcina aceasta. Atuncea nu și perdù veselia și ținù cu tãrie la usul moștenit. Se mângăia, că relele, la cari a ajuns nu-i vin dela oameni și apoi veacului nu te poți opune.

Ađi, când a-i potea presupune, că nu are a se lupta cu sarcini ca anii trecuți, îl veđi pe popor posomorit și fără voo. Posede ceva, însă chiar numai atãta cât să și îplinească neapăratele datorințe, se trăească de ađi până mâne, și se și poată face și el o și bună ca toți botezații. Dar eată că după ce și-a împărțit el astfel cu chipzueală rezultatul ostenelelor sale, se pomesce cu pretensiuni neusitate. Le împlinesce și pe aceste, căci e creștin bun și scie, că „cele ce sînt ale Cesarului“ trebuie

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus de E. B.)

(Urmare 3).

— Foarte bine, exclamă avocatul cu umor, eată copiii! Eu am bunătatea a-i esplica că ursoaica este o constelație și domniei sale îi este frică cu mult mai mult ca mainainte!

Vêdënd Nils pe stăpânul său mănios, începu earăși a plânge. El era un băiat rêu crescut și fricos. Dl Goefle, foarte bun cum era, se incredință și-i plăcea a și spune, că el nu iubescce copiii și dacă-l mângăie ceva, că n'a cugetat la timpul său, la căsătorie, era libertatea spiritului, asigurată celora, cari n'au supărările cauzate de copii și responsabilitatea pentru viitorul lor. Cu toate acestea, sensibilitatea cea mare, cu care era înzestrat, entuziasmul și iritațiunile advocaturei se desvoltau fără voia lui și îi făceau măchuirea și lacrimile fințelor debile, insuportabile, așa, că deși dojenea pe micul său servitor, pentru prostia sa, de și se confirma

în pasiunea sa pentru discusiunile luminate și subtile, cari, spunându-le bărbaților, câștigă procesele, și spunëndule copiilor, îi supără, el își dă toată silința a-l mângăia și a-l linisci; el merse chiar până într'acolo, a-i promite că, dacă s'ar arăta ursoaica cea mare la ușa odăiei, mai bine i-ar infige spada în trup decât să o lase să intre

Dl Goefle își permise ceea ce numai el își putea permite în absurdă sa indulgență, simțind, compunëndu-se în capul său o istorioară frumoasă, despre seara sa din Stollborg, spre înveselirea amicilor săi din Gevala.

Întrăcea Ulf nu mai revenea. Dl Goefle înțelega că-i trebuie timp a afla ceva de cină, în modesta gospodărie a jupânului Stenson; dară o uitare impardonabilă era, că nu aduse luminări.

Mucul din felinar era pe gătate, și avocatul, pururea cu mâna albă și cu manșeta fără greș, nu cuteza a atinge această unealtă urită, ca să și lumineze prin odaie. Totuși se hotări la aceasta, spre a căuta în odaia cealaltă, doară vr'o provisiune sau vr'un muc de luminare, în scrinul a cărui cheie îi dăduse Ulf. Nils îl însoți ținëndu-se frumuseț de poalele hainei sale. Aceste două odăi, ce reprezentau pentru dl Goefle, în momentul acesta, plăcerile unui singur apartament, erau separate una de alta printr'un zid foarte tare și prin două uși solide. Dl Goefle cunoscea bine localitatea; însă de atãta timp el nu avuse de aface în interiorul ei în-

cât îi era greu a afla o ușă! El o căuta în fața acelei, prin care a intrat, și era în drept: însă în loc de a fi în direcția aceasta, ea era la stânga, ascunsă în pãretele de lemn, ca și aceea, care o aflase din întemplare Cristiano sub trepte și despre a cărei esistență nici doctorul nici Ulfilas nu se temeau. Sistemul acesta de uși bine închise și fără lăcate nu era doară o afecțiune de mister și timp, era simpla efectuare acurată a lucrărilor de lar, efectuare devenită în țerile reci aproape la grad de artă

Dl Goefle odată în posesia unei odăi cu două paturi, renovată înainte cu vr'o dece ani și destul de confortabilă, nu și mai luà osteneala a căuta în scrin. Primul object ce-l zări, uitându-se cătră sobă era o pãreche de sfeșnice grele cu trei brațe, purtând fie-care trei luminări întregi. Era timp; mucul din felinar se stingea.

— Fiind acuma siguri, că nu remănem pe întunec, dise dl Goefle cătră mititelul său, o să ne instalăm îndată aici. Fă foc, și eu voiu scoate pãnzăturile dindulap.

Pãnzăturile erau puse pe paturi, înainte de ce a putut Nils face altceva decât a umplè odaia de fum. Când era vorba de a face paturile aceste foarte mari, el nu afla alt mijloc, decât a se sui pe ele, spre a ajunge la perină. Dl Goefle era pe aici să se mănîe, însă vèdënd că aceasta ar aduce nu-

„date Cesariului;“ voea bună însă l-a părăsit, căci i se pare, că a dispărut dreptatea din Ceriuri.

Așa stă de altcum ați lucrul cu toate popoarele, în special cu cele din Ungaria. Realitatea ne desamăgește și așteptările noastre dispar ca nise fantome.

Sunt triste de astădată zilele prefapte pentru veselie. Poporațiunea e nedispusă, căci referințele sale de câștig sunt distruse și ea se vede necesitată a abdice de veselia, spre care se bucura înainte.

Aceia, cari vreau binele popoarelor și nu-și întorc fața de cătrăsimtoamele lipsei și a necazului, ce se manifestează cu destulă tărie, nu pot fi nici un moment la inoială despre aceea ce avem trebuință.

Am fi recunoscători guvernului nostru, dacă ar mai înceta de a se conforma șoptirilor fățarnice și reuuitoare șovinistice, cari sunt chemate al duce în rătăcire și a-l descredita înaintea tuturor oamenilor binesimțitori, chiar și înaintea corbilor albi din sinul maghiar. I-am fi recunoscători guvernului, dacă ar fi în stare a se ridica preste prejudețele nutrite în castre maghiare față cu nemaghiarii, de cari prejudețe e plină presa maghiară, și și-ar întoarce privirea spre întrebări practice economice. Înflorirea economică a monarhiei noastre e mai importantă decât toate altele. Înaintea și desvolta se poate înflorirea aceasta numai prin o conlucrare eșită din iubirea tuturor cetățenilor. Cum se va pute pretinde aceasta ați dela nemaghiarii din Ungaria, după ce li s'a legat și li se leagă continuu mâinile, încât le e cu neputință a lucra. Și guvernul, căci el e responsabil pentru cele ce se întâmplă, trebuie se scie, că fără cooperarea elementelor nemaghiare statul nostru nu va înflori nici când, din contră se va slăbi din ce în ce mai mult.

Așteptările ne-au fost de astă-dată zadarnice, realitatea ne-a desilusionat.

Starea aceasta de lucruri ar trebui se fie un îndemn pentru cei ce conduc destinele statului, de a se cugeta serios la cele ce ar fi de făcut întru delăturarea rēului. Ei ar trebui se învețe din împregiurarea aceasta, cât de nesocotit lucră omul, care ascultă toate sfaturile, cari i se dau, fără ale precumpăni, și se ferească pe viitoriu, a da voe șovinismului se șadă în fruntea mesei din casa proprie.

Poporul nostru e cu răbdare, scie suferi și, ce e mai mult, el suferă până în sfârșit fără a se abate dela programa deamă de numele ce-l poartă.

Desilusionarea în așteptările sale il poate posomorî, pe poporul nostru ce e drept, dovadă carnevalul present, nu e în stare însă a-l descuragia și a-l duce în rătăcire, pe căile construite de mâinile profanătorilor șoviniști.

Puterea vitală, care a făcut pe poporul român se îndure cu bărbăție secolii întregi de zile amare, încă nu i s'a scurs. Până când il va înfrumuseța puterea aceasta, va lucra și va da, de câte-ori cere trebuința, expresiune durerilor sale, fie și fără succes.

Maghiarii ne dic, „că n'avem de ce se ne plângem, de oare-ce nu ni s'a întâmplat nici pe departe aceea, ce ni s'ar fi putut întâmpla“.

Nu ni s'a întâmplat tocmai din motivul, că am putut striga. Omul, care își perde resufletul, nu mai poate striga de loc. Un popor se arată tare

și cu putere de viață, dacă își apără pas de pas poziția sa, și dacă privesce în cea mai mică pierdere o nenorocire națională.

Românii din Ungaria nu se pot rădima decât de puterea lor de opozițiune, nici decât însă de moderațiunea contrariilor lor.

Trecutul cel puțin așa ne învață; dare-ar Ddeu ca viitorul se ne aducă la alte idei!

Revista politică.

Sibiu, în 10 Ianuarie 1883.

Contele Kalnoky a primit în 20 a. l. c. în audiență pe ministrul de externe român d. Sturdza. Audiența a durat preste o oară.

Faima că în cestiunea Dunărei Germania ar face presiune asupra României, se desminte. Cei din Berlin cred, că în cele din urmă Austro-Ungaria se va înțelege cu România, căci în cazul contrariu conferința din Londra nu și-ar pute implini principala sa chemare. După vederile cercurilor diplomatice din Berlin, Serbia nu va lua parte directă la conferință.

„Telegraphul“ din Bucuresci dela 9 Ianuarie a. c. scrie următoarele:

„Morning Post“ publică o telegramă a corespondentului său din Viena, cu data de 12 Ianuarie, în care se dice că comitele Kalnoky, mai înainte de a pleca din Viena la Pesta, a adresat o depeșă însemnată ambasadorului austro-ungar din Londra în privința Conferinței ce este a se întruni pentru regularea cestiunii dunărene. Această Conferință, dice corespondentele, va pune la o probă foarte aspră alianța austro-germană. Se pare că guvernul austro-ungar are în privința cestiunii dunărene nise vederi care nu sunt nici cum în armonie cu acelea ale cabinetului din Berlin. Comitele Kalnoky doresce mai cu deosebire, ca într'unirea conferinței să fie amânată până la finele lui Februarie și este în contra propunerii, ca România să fie invitată a lua parte la ședințe. Guvernul austro-ungar este otărât să combată contraproiectul preluat de guvernul român.

Trebuie să mărturisim că nouă nu poate de cât se ne convină ori ne-înțelegere s'ar ivi în cestiunea dunăreană cu ori-care putere și cu atât mai mult încă cu Germania. Dar scirea de mai sus, de și nu pare probabilă, totuși ea se potrivește, într'un chip foarte ciudat, cu scirile ce ni s'au comunicat neconținut în zilele acestea în privința conferinței dunărene. Antea telegramă ne a comunicat, că după cererea Austriei, într'unirea Conferinței s'a amânat pentru luna lui Februarie. A doua scire, pe care am publicat-o în ultimul nostru număr și care ne este adusă de oficiosul „Fremdenblatt“ ne spune, că conferința se va întruni în cele dintâi zile ale lunii lui Februarie. Deci este ceva adevărat în scirea trimisă din Viena de cătră corespondentele diarului „Morning Post.“ Cât pentru partea finală a relațiunii de mai sus, cum că guvernul austro-ungar este contra propunerii de-a se admite și România în Conferință, ea poate să fie foarte adevărată, dar nu ne poate face nici cald, nici frig. Nu poate să aibă nici o valoare pentru noi ori ce otărare luată fără scirea noastră mai ales în cestiunea dunăreană. Absența delegatului român din Conferință va face mai mult rău Austriei

de cât României. De fapt, într'u ce'i ar profita monarhiei vecine această absență? Într'unimic, chiar dacă toate puterile ar adera la propunerea Barere. Și astăzi Austria are în palmă aderarea puterilor în comisiunea dunăreană, dar la ce'i folosesc, căci toate alergăturile ei de astăzi sunt, ca să dobândească și consimțimântul României.

Dacă dar nu vom lua și noi parte la Conferință, ea nu va pute face nimic, și toate gogoșeriile ei de acum vor fi zadarnice.“

Din Roma i se telegrafează la „Pol. Corr.“, că ministrul de externe rusesc d. de Giers, va călători din Palermo, cu o scurtă intrerumpere în Veneția, la Viena, unde va sosi în 22 Ianuarie seara însoțit de fiul său cel mai tinăr. Se presupune, că d. de Giers va rămâne numai două zile în Viena. În 24 își va continua ministrul calea direct spre Petersburg.

În ministeriul din Francia domnesc diferite păreri în privința procedurii în cestiunea pretențiilor. Unii cred, că o eventuală eschidere a Orleanilor ar fi neoportună și că ar fi de dorit a nu se accepta propunerea dep. Floquet. Alții nu sunt în contra eschiderei în principiu, ar dori însă ca să se ne efeptuească de odată ci din ce în ce.

Manifestul principelui Napoleon a făcut ori-cum mare impresiune. „Corresp. franz.“ ne spune, că în paleul „Bourbon“ e iritațiunea la culme și că și-au cam pierdut oamenii cumpetul. În bulevarde s'a arătat asemenea iritațiune, precum n'a fost nici chiar la moartea lui Gambetta. Expediturile diarelor au fost impresurate de mare mulțime. Oamenii se rumpeau după diare și discutau apoi cu foc cuprinsul acelora. Chiar și în provincie s'au făcut mare svon prin manifest. Principele Jérôme și-a ales într'atâta bine momentul psihologic, întru cât prin moartea lui Gambetta se pregătise oare-cum predispozițiunea neliniscitoare, ear roaliștii începuseră deja a se mișca în mod deosebit. Aceasta le ar pute servi republicanilor spre învățatură să mai lase la o parte conflictele de partidă și se facă mai bine front contra inimicului comun, contra pretențiilor. Republicanii ar trebui să înțeleagă că principele Jérôme nu e unicul de care trebuie să aibă frică. Principii de Orleans sunt cu mult mai periculoși. Aceștia au multe conexiuni în armată și pe la finanțe și ei conspirează pre sub ascuns cu mult mai mult ca principele Jérôme. E un secret public, că generalul Chanzy a murit în momentul, când se pare a fi chemat să păsească în fruntea unei întrigi orleanistice. Ducele Aumale a invitat zilele trecute pe mai mulți oficeri înalți din garnisoana din Paris la Chantilly. Ministrul de rebel trebuie să se opună urmării invitațiunii prin poruncă expresă.

„Journal de Debats“ declară de naivă urgența unei legi pentru pretenții.“

Principele Napoleon este încă în Conciergerie. Se dice că fii dēnsului au intrenit la judecatorie să li se permită a comunica cu tatăl lor. Asemenea a dat de scire și nevasta principelui Jérôme principesa Clotilda, că și ea va veni fără amânare la Paris. Se mai dice că și regele Italiei Umberto pe cale confidențială și-a tras informațiuni dela regimul Francei, că ce are de cuget să facă cu principele. Aceasta s'a făcut pe baza referințelor de rudenie dintre rege și principe și regimul frances, deși nu va ave considerațiuni față cu Napoleonicul, va trebui să aibă față cu cumnatul regelui din

mai lacrimi, el făcū singur nu numai patul său, ci și acela al micului său lacheu.

El nu făcuse nici când treaba aceasta, dară totuși era mai să o isprăvească cu tot onorul, precând fū intrerupt de un șgomot înspăimântător, ce se aușia în odaia ursoaicei, a cărei uși au rămas eară deschise. Era ca un urlet aspru, pătrunzător și totuși comic. Nils cădū pe bănci și află a fi cu cale a se ascunde sub pat, pre când Dl Goeffle cu ochii mari și cu gura căscată, se întrebă, fără frică însă cu mare uimire, de unde putea proveni astfel de cântare.

— Dacă este pre cum cred, cugeta el, vr'un glumeț prost, care voesce să mă sperie el imitează mormoitul ursului într'un mod particular. Sau să fie glasul măgarului, ce-l reproduce cu o rară perfecțiune; crede el că eu sunt Lapon, de și închipesce că n'am aușit nici odată un măgar strigând?

— Ei Nils, dise el, căutând după micul său lacheu, nu este nici o magie; vino să vedem ce estel.

Nils însă, mai bine ar fi perit, decât s'ar fi mișcat sau numai ar fi răspuns: și dl Goeffle, nes-ciind ce s'a făcut, se hotărî a merge singur la căutate.

Surprinderea nu-i era mică, aflându-se față în față cu un veritabil măgar în mijlocul odăiei ursoaicei, în adevăr un măgar frumos, precum n'a mai fost în Svedia, și de o figură așa cinstită, de era imposibil a'i face o primire rea sau de a lua visita sa în nume de rău.

— Bre! sêrmame amice, ti dise dl Goeffle ridend de unde vii tu? Ce faci tu în țeara aceasta, și ce voesci tu dela mine?

De ar fi avut Jean darul, de a vorbi ca oamenii, el ar fi răspuns că, ascuns sub trepte, unde nimenea n'avuse ideea a se uita, el a tras un somn și aștepta cu încredere reintoarcerea stăpânului său, acesta însă nerevenind și el începând a flămândi, perduse răbdarea, rupse funia de care era numai ușor legat și veni să ceară dlui Goeffle ceva de cină.

Acesta îi ghici cugetul cu o mare iscusință; însă nu pricepea cum Ulfilas, în a cărui grige il presupunea, i-a putut da drept grajd, odaia înfricoșată din Stollborg.

El își construă o lume de subpoziții în capul său. Fiind animalul acesta o raritate în țările reci baronul, având o păreche de reni, altă raritate în regiunile aceste, prea friguroase pentru măgari și nu destul de reci pentru reni, precum se vede, trebuie că a însărcinat păzitorii castelului său vechiu de a se îngriji de el și de a-l ține într'un local încălzit bine.

— Eată, își dise dl Goeffle, dece am găsit sobă încălzită.

Dară pentru ce nu mi-a spus Ulf adevărul, de ce s'a făcut că ține odaia aceasta de îndrăcită? Aceasta nu mi-o pot esplica. Doară va fi fost însărcinat a lipi un grajd ad hoc și nefăcând-o a voit doară să și ascundă negligența, sperând, că eu mă voiu disgesta de odaia aceasta, sau că eu nu

voi băga în samă prezența acestui ciudat companion... fi va, cum va fi, adăogă, dl Goeffle adresându-se voios cătră Jean a cărui față il desfăta, te rog de iertare, sêrmame măgar, însă nu sunt dispus să te țin așa aproape de mine.

Tu ai glas foarte frumos și eu am somn foarte ușor.

Te voiu duce lângă Loki, a cărui vecinătate te va încălzi, și vei avea bunătatea de a împărți cu dēnsul în noaptea aceasta cina și așternutul. Nils dragă vino încoaci, ai să mi luminezi până la grajd.

Neprimind nici un răspuns, dl Goeffle fū silit a se reintoarce în odaia păzitorului, a descoperi ascundătoarea lui Nils, a-l trage de un picior afară și a-l pune vrënd nevrënd pe spatele măgarului. Dl Nils credându-se la început călare pe ursoaica fantastică, țipă din resputeri, cu atâta mai mult că el nu vęduse nici-când un măgar, și se înspăimântă la urechile cele lungi a lui Jean, ca și cum nu s'ar fi înspăimântat de coarnele dracului, se linisei însă încetișor, vędend blândeta și linistea armăsarului său. Dl Goeffle îi dădū sfeșnicul cel cu trei brațe a mână, trăgea însuși măgarul de funie și toți trei eșiră din pavilion, luând direcția cătră grajd și urmând de-alungul curții acoperite cu zăpadă, galeria de lemn, cu coperișul plin de mușchi, care încun-giura curtea.

(Va urma.)

Italia. Se dice că după terminarea desbaterei în cameră asupra propunerii lui Floquet, va fi escortat la graniță. Va face multă vervă și interpelațiunea lui Lockroy, dacă ministrul va mai lăsa pe principele de Orleans la comanda militară de astăzi.

Consiliul de ministri din Franța sub prezidiul lui Grévy în 20 l. c. au adoptat două proiecte de lege, care s'au și prezentat camerei deputaților. Unul ia măsuri față cu pretenziunii la tron și celălalt modifică legea de presă din 1881. Ambe aceste proiecte s'au și propus camerei. Ministrul de interne Fallières prezintă un proiect, după care: fiecare membru al familiilor fost domnitoare în Franța, când statul va fi în pericol, poate fi espatriat, și espatriatul, care se va reîntoarce fără permisiune, va fi pedepsit cu închisoare dela unu până la cinci ani. Ministrul de justiție Devès prezintă proiectul privitoriu la modificarea legii de presă din 1881, la vătămarea emblemelor republicei și la folosirea de embleme revoluționare.

Ballue propune ca toți principii din familia Orleanilor, cari și-au primit gradurile militare cu vătămarea legii din 14 Aprilie 1832 să se șteargă din lista armatei franceze. După ce ministrul de interne Fallières în absența celui de război, n'are nici o obiecție contra acestei propuneri, ea se dă comisiunii pentru propunerea deputatului Floquet. Resultatul votării a fost 407 voturi pro, 94 contra.

Tribunalul din Lyon a adus sentința în procesul anarhiștilor din Franța. Din motivele acestor sentințe se vede, că în Franța există reuniuni anarhiste cu scop de a întrerupe lucrările de toate zilele, și cari amenință patria, familia, proprietatea și religiunea; pentru aceea a condamnat pe învinuții Gauthier, Bernard, Bordat și pe principele Krapotkin la câte 5 ani închisoare și câte 20,000 de franci pedeapsă în bani, 10 ani priveghiere polițiană și la pierderea drepturilor cetățenești pe 5 ani de zile, celalți învinuți au fost judecați la închisoare între 6 luni și 4 ani, 5 înși au fost declarați de nevinovați, sau cu alt termen, ei fură achitați. Publicarea sentinței a pricinuit mare șomot, de oare ce femeile celor condamnați vor să se arunce în brațele bărbaților lor, însă tură împedcate de miliție. Principesa Krapotkin fu dusă pe brațe de vestita anarhistă Loaise Michel.

Afacerea principelui Jérôme Napoleon.

Manifestul.

„Le Figaro” dice „Romanul”, publică în fruntea foii sale următoarea relațiune:

„În curând se va publica în Paris un document, pe care noi, mulțămii unei indiscrețiuni, îl putem publica chiar acum.”

Acest document este apelul principelui Jérôme Napoleon către concetățenii săi. În acest apel se dice între altele:

„Franța suferă, majoritatea națiunii este cu totul rece din cauză actualei stări de lucruri. Fără încredere în prezente, ea pare a aștepta viitorul, la care nu va pute să ajungă decât prin nisele otăriri bărbătesci.”

Apelul face apoi o tristă descriere despre situațiunea Franței. Puterea executivă este slăbită și necapabilă, camera fără direcțiune și fără voință și îmbucătățită în partide. Reacționarii moderați și radicalii au venit pe rând la guvern și n'au reușit a face ceva. Se provoacă necontenit crize, care isbesc chiar în capul statului. Sunt cinci guverne. Armata este lăsată pe mâinile unor oameni ambițioși, ear spiritul militar ruinat. Administrațiunea este roaba celor mai murdare manopere electorale. A exploata țeara nu vrea să dică a o administra. Magistratura este amenințată, slăbită, financiele sdruncinate, dările sunt grele, cheltuelile cresc, nu mai există nici un echilibru în gospodăria statului. Religiunea este atinsă prin ateismul persecutor, numai singur Concordatul poate să dea pacea religioasă. Se înlătură toate cestiunile vitale ale democrației, precum și o mai dreaptă împărțeala a sarcinilor în favoarea săracilor, comerțul suferă.

Politica esteroară este de rea credință față cu slabi și se pune în serviciul unei speculațiuni deosebite. În Tunisia, a cărei ocupațiune costătoare e fără folos ea este lașă, ear în Egipt, unde Franța are interese este nepricepută. Franța, care era atât de mare altă dată, numai are nici o autoritate, nici un prieten și nici un prestigiu. Chiar și la cei mai bine-votatori nu întimpinăm de cât nepăsare, care este mult mai dureroasă decât vrășmășia. Totuși o Franție tare este o trebuință pentru țeară. Nu vom redobândi pozițiunea noastră de altă dată din afară, decât numai prin rădicarea noastră interioară. Până când poporul nu va vorbi Franța nu va putea să se rădice.

Ca moștenitor alui Napoleon I și Napoleon III sunt singurul om pe lume care a întrunit 7,300,000 voturi. Am tăcut dela moartea principelui imperial

numai și numai spre a nu turbura esperința ce se face. Am așteptat măhnit până când evenimentele să mi permită a vorbi. Tăcerea mea a fost expresiunea patriotică a respectului meu pentru liniștea țerei. Atitudinea mea, opiniunile și simțemintele mele au fost calumniate în mod sistematic. Chiar și fiul a fost atârșat contra tatălui. Fiii mei stau încă departe de politică. Ordinea naturală le desemnă un loc la spatele meu, ei vor rămâne credincioși tradițiunii napoleoniane.

Principele Napoleon nu va abdice, căci dice el atunci, când cineva are mai multe datorii decât drepturi abdicarea ar fi o desertare de sub drapel și Napoleonii aleși poporului nu pot face una ca aceasta. Două principii guvernă lumea: principiul voinței poporului și principiul suveranității. Reprezentanții trecutului sunt cu totul înlăturați și numai există nici o echivocitate. Este peste putință a se ajunge la o unire cu partizanii drapelului alb, cu singura emblemă a casei Bourbonilor. Napoleonii apără suveranitatea directă a poporului. Eu nu represint o partidă, ci un principiu. Acest principiu este că poporul are dreptul a-și alege singur pe capul statului seu.

„Francesi! — astfel încheie manifestul — amintiți-vă cuvintele lui Napoleon: Tot ce se face fără popor, este nelegal.

Manifestul este semnat „Napoleon”.

Casele de păstrare scolari.

(Operat cetit în conferința învețătorilor din districtul Zaran-dului ținută în Brad 11 August 1882 de Ioan German, învețătoriu.)

Onorată conferință! Între obiectele de discutat ale conferinței noastre, ordinate prin circulariul consistorial dtto 6 Iulie 1882 Nr. 2655 sc. în p. b) ni s'a pus și „Înființarea casselor de păstrare scolari?”

Această cestiune, pentru scoalele române dincoace de Carpați, este cu totul nouă; pentru unii dintre noi chiar străină. Și nici nu e mirare. Înființarea casselor de păstrare scolari abia a prins rădăcini și la popoarele mai înaintate în cultură a le Europei. Abia sunt vre o 5 decenii de când ideea casselor scolari a început a se realiza. Să nu așteptați dar dela mine, frați învețători, o dissertațiune academică, ci să vă mulțămii cu câteva informațiuni, nepretensive, asupra „casselor de păstrare scolari”.

Acum să mergem mai departe, arătând: ce sunt casele de păstrare scolari? care e scopul și însemnătatea lor? istoricul și rezultatele obținute la popoarele, unde s'au introdus casele scolari de păstrare, și în fine necesitatea de a înființa, casse de păstrare scolari la poporul român, și modul cum s'ar pute înființa? Eată pre scurt, frați colegi cu ce vă voi întretinere câte-va clipite.

Cassele, de păstrare scolari, sunt nesce institute care se formează depunând voluntar fiecare elev de scoală cruceri, ce i a economisat însuși.

Să scie că pruncii primesc dela părinți sau din alte locuri cruceri pentru satisfacerea unor plăceri copilăresci d. e. pentru cumpărarea unor jucării, sau pentru unele lucruri de mâncare. Părinții mai avuți și cu deosebire cei dela cetăți adese-ori, și la diferite ocațiuni, dau pruncilor bani, de cari pot dispune după plac; țerenii însă mai arare ori dau pruncilor cruceri, bună oară când tatăl sau mama a vândut ceva la vre-un tîrg cu preț ridicat, sau apoi la alte ocațiuni. Bani ce pot să-i economiseze pruncii de scoală din ceea ce au primit din ori ce isvor depuși la învețătoriu respectiv, și administrați de către aceasta, sub o controlă solidă, sau ulteriormente administrați de casse de păstrare publice, pun basă casselor de păstrare scolari.

Principiele, care servesc de basă la înființarea casselor de păstrare se pot reduce la următoarele:

a) Ori ce deposit din partea scolariului în cassa de păstrare este totdeauna retractabil, adică pruncul la intervenirea părinților sau tutorilor săi și poate rescăpeta banii depuși.

b) Suma, ce poate să depună odată un scolariu, nu poate să treacă un anumit maximum bunăoară 40 cruceri; din contră se primesce ori cât de puțin.

c) Administrațiunea cassei de păstrare să-și aibă bine stabilite normativele, încât asupra învețătoriuului se nu poată căde nici o suspiciune.

Scopul casselor de păstrare scolari este: deprinderea elevilor de mici, în a sci păstra prisosul venitelor pentru viitoriu; sau cu alte cuvinte scopul casselor de păstrare este a deda pre elev, ca să și poată întocmi viața.

Înființarea casselor de păstrare în scoalele române este o cestiune de cea mai mare însemnătate.

Cassele de păstrare scolari, au influință asupra bunăstării individuali, asupra familiei, asupra naturii, ele sunt totodată un mijloc principal pentru întărirea moralității.

Renumitul bărbat de stat, Franclin, având în vedere bunăstarea civilor săi a dis: „onorabilitatea

și laborarea să-ți fie soții nedespărțiți, ear în locul al doilea dice: spesează mai puțin decât e venitul tău, și vei ajunge cu timp la o stare bună.”

Laboarea și păstrarea sunt bazele existenței unui individ, precum și a unui stat. Numai aceste două au putut ridica omenimea atât materialmente cât și spiritualmente. Fără laboare și fără păstrare este numai regres. Dacă un individ, o familie, o națiune, nu produce atâta cât consumă, proleteritate. Dacă produțiunea este egală consumului, atunci e stagnațiune. Dacă omenimea din ceea ce a produs, nu ar fi păstrat nimic, ea s'ar afla în stadiul primitiv de dezvoltare. Nu ne putem dară închipui o îmbunătățire a stărei materiale fără de a sci păstra; tocmai de aceea trebuie ca pruncii încă de mici se învețe a păstra.

Și oare pentru ce se păstrăm? pentru ce se dedăm și pe prunci a păstra? La aceasta întrebare ne dă răspuns viața de toate zilele. În viața vin și timpuri de acele, când nu putem produce atâta, cât consumăm. Economilor li se întâmplă adese că nu produc nici atâta, cât să li se resplătească lucrul, de cum se aibă venit. Timpurile sunt foarte schimbăcioase, mai multe rele decât bune.

Omul e supus la morburi, une-ori e supus la daune, cari pot să-l aducă la sapă de lemn. Atunci și dice fie-care, ce bine era, să fiu păstrat ceva din trecut? Ce greutate este pentru un om, sau o familie a trăi din eleimosina altora! Cât de dejositoriu e a fi cerșitoriu!

Eată motivul, pentru ce trebuie să dedăm pe prunci a păstra. Cel ce se dedă a păstra și aduce totdeauna aminte de viitoriu, și și întocmesce astfel prezentele, ca viitorul încă să i fie asigurat.

Păstrarea, ca și ori care altă vîrtute, pentru ca să ne-o însușim, trebuie să o deprindem mai mult timp. În musică d-vine cineva virtuos numai prin studiu, prin deprindere; întocmai se întâmplă și cu păstrarea. Pruncii, dedându-i de mici a păstra, vor fi cu timpul cei mai buni apostoli ai renascerei unui popor.

Un prunc, carele din frageda sa etate, d. e. dela anul al șeptelea începând a păstra câte 10—20 cruceri pe săptămână sau chiar și pe lună, când va fi înaintat în etate va dispune de sute de floreni. Numai pe aceasta cale oameni lipsiți de ori ce avere cu timpul și-au putut face stare.

Nu trebuie să uităm, că crucerii păstrați formează basa milionului.

În legătură cu aceasta se nasce întrebarea: cine se dedea pe prunci a păstra? Răspunsul este ușor. În primul loc familia are sânta datorință a înveța pe prunci la păstrare. Numai puțin însă trebuie să influențeze și scoala. Învețătorii trebuie să opereze în scoală, de aici lucrul se va străplânta și în familiile, unde poate nu se pune destul pond pe vîrtutea păstrării, în fine, păstrarea ca vîrtute, va prinde rădăcini adânci în sinul poporului. A deda însă pe prunci a păstra, se poate ajunge numai prin așa numitele „case de păstrare scolari”. Fructele acestei instituțiuni salutare le culege mai întăiu individul respectiv.

Înaintându-se însă bunăstarea individuală, prin aceea să luca la înaintarea familiei și în fine la înaintarea bunăstării a națiunii. Cassele de păstrare scolari influențază asupra moralității în general. Elevul abdice în tinerețele sale de unele plăceri momentane, pentru ca la timp de lipsă să-și poată ajuta sieși, familiei sale, s'au altor nenorociți. Micul elev nu face ca „Sgărcitul risipitoriu” a lui Alecsandri, carele își aduna galbinii, spre a gusta plăcere privind la ei. El s'a dedat a-și înfrâna dorințele, și voința de timpuriu, adică a pus o basă sigură formării unui caracter solid. Elevul se pregătesce de mic a sci înfrunta fluctuațiunile vieții. Numai cel ce scie păstra va posedea avere, și numai cel ce dispune de avere poate fi independent în lucrările sale. Și apoi numai oamenii independenți pot combate immoralitatea. Când dicem: om moral, caracter solid, este tocmai atât, ca și când am dice: om ce nu e avisat a trăi dela altul. Micii elevi prin reunirea capitalelor lor la cassele de păstrare scolari, vor propaga mai departe în popor simțul de reuniune pe toate terenele. Și apoi ați reuniunile fac minuni.

(Va urma.)

Varietăți.

* (Avis.) Biletele de intrare pentru balul reuniunii femeilor române se estradează ați în 11/23 Ianuarie dela oarele 10—12 și dela 3—5 în camera Nr. 1 dela „Otelul Împăratul Roman”.

P. T. domni și doamne, cari au prenotat loje, sunt rugați a-și scoate biletele până la oarele 12, căci la dir contră se va dispune despre ele după trebuință.

Pentru comitetul arangiator
Dr. D. P. Barcianu.

* (Mulțămită publică) Subscriși în numele societății literare „Petru Maior” a junimei române din Bpesta ne exprimăm cea mai sinceră mulțămită Dlui Alecsandru Nedelcu, măiestru de funii, borges și proprietariu de casă în B-pesta care s'a făcut membru fondatoriu al acestei Societăți și ne-a dăruit o sumă de 100 fl. v. a. dând dovadă despre interesarea DSale de prosperarea culturai naționale.

Buda-pesta 19 Ianuarie st. n. 1883.

În numele Societății.

Georgiu Alea,
v. pres.

Demetriu Horvat,
secretariu.

* (Invitare) la ședința publică ce o va ține Societatea de lectură a studenților dela scoalele medii române greco-orientale din Brașov Joi în 6 Ianuarie st. v. 1883 în Sala cea mare a „Gimnasului român” Brașov, 3 Ianuarie 1883.

Începutul la 6 oare sara.

NB. Ofertele în folosul societății sunt a se imana sau adresa conducătorului.

Programul.

1. *Cuvânt de deschidere* ținut de conducătorul societății.

2. „Cum a ajuns Ardealul la casa habsburgică?” disertațiune istorică de Ioan Crăciunel.

3. „Scène de ballet”, de Bériot, fantasiă pentru violină cu acompaniament de piano executată de Victor Roșca.

4. „Făcutu-s'a omul prin civilizațiune mai fericit sau mai nefericit?” cestiune de controversă între Arsenie Vaicu și Moritz Cofler.

5. „Vijelia” chor bărbătesc de Dürner.

6. „Gruî Sânger”, legendă de V Alecsandri, studiu de George Bogdan.

7. „Serenada”, chor bărbătesc de Marschner.

8. „Papinian și Vespasian”, copă după natură de I. Negruzzi, interpretată de Ioan Muntean și Ioan Clinciu.

Andrei Bârsan,
conducătorul societății.

* (Têrgul de țeară) s'a început în M-Oșorheiu în 17 Duminecă, au ținut 4 zile după obicei, în 17 Mercuri a fost ziua țêrgului așa dis. Vite cornute și anumit cele mari de și nu tare scumpe s'au căutat și cumpărat multe. Au fost cumpărători din Ungaria și din orașe mai depărtate în Transilvania. Căii nu s'a prea căutat, almintrelea căi frumoși de vândut nici nu au fost.

Têrgul ținut în piață, sau ziua țêrgului, nu au fost nici rău, dar nici bun, cam silit din lipsa de bani. Grăul sau vândut cu 1 fl. 20—30 cr. Cucuruzul cu 74—75 cr. Ovêșul 40—45 litra.

* În zilele din urmă s'a vorbit mult despre formarea unei lige legitimiste a Napoleonidilor, sub conducerea lui Athanasie Chorete. Câteva date din vieța Baronului Athanasie Chorete: El s'a născut în 1828. El a intrat în armata papală, fu denumit comandant al unui regiment de elită, al cărui membri erau exclusiv mai numai nobili. Acest regiment s'a distins la lupta dela Castelfidardo. La erumperea războiului din 1870 el primi imputernicirea de ași strafirma ceata în legiune voluntară. Legiunea aceasta s'a luptat în primele rânduri la bătaia dela Patai și s'a dirtins prin vitejia sa. Chorete fu greu rănit și mai târziu s'a alăturat armatei dela foire. După încheerea armistițiului n'a primit candidatura în parlament, cu care l'au onorat 5 departamente din Bretagne. De atunci trăiesce ca om privat. Dela publicarea manifestului dreptei monarchice este unul dintre cei mai intimi ai contelui Chambord, n'a luat însă parte la încercările de restaurare din 1873 și 1874. În 29 Iulie 1871: fu denumit oficier al legiunei de onoare.

* (Atentat pe calea ferată). Între pasagerii trenului de persoane, care mergea săptămâna trecută din Milan spre Genua, se afla și juna păreche Francisc și Ana Sturzenegger. Juna păreche se afla singură în un cupeu. În ultima stațiune de Russala se urcă un străin în haine elegante. Abia ajunse trenul în lunga galerie dela Russala și străinul scotând revolverul provocă pe juna păreche să-i predea banii și prețioasele ce le au. Bărbatul se aruncă asupra banditului și voi se-i smulgă arma, eară tinera nevastă strigă după ajutoriu. Strigătul ei inse nu putu strabate la aușul publicului. Tinerul consoarte primi 2 rane în brațul drept și câteva impusături de cuțit, pre care banditul la scos pentru apărarea sa. Numai târziu după ce trenul a eșit din galerie s'a aușit strigătul nevestei, la care conducătorul intră în cupeu și arestă pe bandit. Acestuia i-a succes a se elibera, fu însă prins îndată și transportat la Genua, unde zace greu rănt și tinerul însurățel Sturzenegger.

* (Păharul lui Luther). Domnul de Grandlen, care n'a vădut cu ochi buni mulțimea de francmazoni la înmormântarea lui Gambetta, scrie în „Figaro” următorul basm: „Francmazonii au recunoscut de multe ori importanța și utilitatea serviciilor aduse de Gambetta acestui ordin (și aici ar fi loc să înregistrăm un detaliu nepublicat până acum. D. Gambetta, devenind președinte al Camerei, a dat un mare prânț oficial. Lângă Gambetta a ședut la masă comitele Durfort de Civrac, unul dintre capii drep-

tei catolice și monarchice. În timpul mesei comitele observă, că gazda bea dintr'un păhar particular și de aceea 'l întrebă, dacă acel vas are vre-o însemnătate deosebită. „Negreșit respunse Gambetta, este păharul din care a beut Luther și pe care Germanii l'au păstrat la trei secolii și jumătate, până ce mi l'au dăruit societățile francmazonice de peste Rin.” Chateaubriand vorbesce de asemenea în memoriile sale despre păharul lui Luther, pe care l'a vădut în Berlin. Ce servicii extraordinare a trebuit să aducă acest bărbat acelei secte internaționale, încât să determine pe Germani să dăruiască un obiect așa de scump lor tocmai unui bărbat care, în ochii lor era personificarea războiului până la cuțite! Dacă d. Gambeta ar fi scris un testament, am sci cărui frate-francmason a lăsat păharul lui Luther. Dar așa nu rămâne decât să vedem ce va face familia cu aceea reliquie.”

Se pare că Gambetta și-a fost permis o mică glumă cu oaspele său legitimist.

Loterie.

Sâmbătă 20 Ianuarie n. 1883.

Bupapesta: 36 88 63 81 67

Bursa de Viena și Pesta.

Din 20. Ianuarie n. 1883.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	118.20	118.30
Renta de aur ung. de 4%	85.20	85.25
Renta ung. de hârtie	84.60	84.50
Imprumutul drumurilor de fer ung.	134.50	134.50
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	89.—	89.50
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	110.—	109.50
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient ung.	93.75	93.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	94.—	97.50
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	55.90	95.—
Obligațiuni urbariale temeșane	97.50	97.—
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorțire	97.50	95.—
Obligațiuni urbariale transilvane	95.50	95.—
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	98.—	98.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea decimei de vin	98.—	98.—
Sorți unguresci cu premii	113.75	113.75
Sorți de regularea Tisei	103.70	109.—
Datorie de stat austriacă în hârtie	77.25	77.10
Datorie de stat austr. în argint	77.75	77.75
Renta de aur austriacă	96.10	95.75
Sorți de stat dela 1860	130.50	130.—
Serisuri fonciari ale institutului „Albina”	100.—	100.—
Ațiuni de bancă austro-ung.	834.—	830.—
Ațiuni de bancă de credit ung.	275.—	275.20
Ațiuni de credit austr.	282.10	282.40
London (pe polița de trei luni)	119.75	119.75
Galbin	5.65	5.65
Napoleon	9.52	9.51
100 marce nemțesci	58.80	58.80

Nr. 778 S.

[338] 2—3

CONCURS.

Subscrisul consistoriu oferă un stipendiu de 500 fl., pe trei ani unui tiner, carele se va pregăti în institutul agronomic din Ungarisch-Altenburg pentru profesura de agronomie la instituturile de teologie și de pedagogie.

Petenții au se producă următoarele documente:

1. Atestat de botez că sunt români gr. or.

2. Atestat de maturitate de gimnasiu s'au de scoala reală.

3. Atestat dela medic, că sunt de constituție sănătoasă.

4. Atestat că afară de limba română mai posed și limba maghiară și germână în așa grad, ca se poată asculta prelegerile la numitul institut.

Mai departe cel ce va câștiga acest stipendiu se va deobliga a servi la preșisele institute cel puțin 10 ani de zile,

Petițiile instruate cu atestatele

de mai sus au să se trimită incoaci până la finea lui Iulie 1883 st. v.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 18 Noemvre 1882.

Consistoriul diecesan.

Ioan Popasu m. p.,
episcop.

Nr. 199.

[341] 1—3

EDICT.

Georgiu Cismaș de religiunea greco-orientală din Porumbacul superior comitatul Făgărașului, care de

8 ani a părăsit cu necredință pe legiuita sa soție Maria Voiniagu tot din Porumbacul de sus, fără de a se sci locul ubicațiunei lui, — se citează prin aceasta, ca în restimp de 3 luni dela prima publicare a acestui edict să se prezenteze înaintea scaunului protopresbiteral al Avrigului ca for matrimonial de I instanță, căci la din contră se va decide procesul ridicat în contră și fără de el.

Avrig, 30 Decemvre 1882.

Scaunul ppresbiteral gr. or. al Avrigului ca for de I. instanță în cause matrimoniale.

Nr. 364 1882.

[340] 1—1

Anunțiu.

Conform prescrierei §. 124 din regulamentul pentru procedură judecătorească în cause matrimoniale se face prin aceasta cunoscut, cumcă prin sentința Venerabilului consistoriu archidiececan din 23 Septemvre 1882. Nr. 59 B. Ioan Olariu-Baloiu din Boița este despărțit de cătră pribegita lui soție Maria n. Zacharia tot de acolo.

Sibiu 8 Ianuarie 1883.

Oficiul ppresbiteral gr. orient al tract. Sibiuului.

Publicațiune.

Un tiner care posed bine limba romană și maghiară și este perfect în afacerile notariale comunale pe lângă un salariu de 15 fl. v. a. la lună și afară de spălat toată proviziunea, lângă subscrisul numai decât poate fi aplicat ca adjunct notarial.

Galeca (comitatul Arad) 1883
Ianuarie 14 c. n.

Gavril Ardeleanu m. p.,
notariu cercual.

LOTERIA ESPOZIȚIUNEI TRIESTINE.

Tragere irevocabil în

18. Februarie 1883.

1. nimeritor principal: bani gata 50.000 floreni sau 8.800 galbini.

2. nimeritori principali: bani gata 20.000 floreni sau 3.500 galbini.

3. nimeritori principali: bani gata 10.000 floreni sau 1.750 galbini.

4. nimeritori principali: Colet și cercei cu brilante, preț 10.000 floreni.

Patru nimeritori: Scule de aur cu brilante și mărgelile în preț de câte 5000 fl.

Cinci nimeritori: Scule diverse în preț de câte 3000 fl.

987 nimeritori în preț de câte 1000, 500, 300, 200, 100, 50 și 25 floreni.

1000 nimeritori
în preț de
fl. 213.550

Una soarte 50 cruceri!

1000 nimeritori
în preț de
fl. 213.550

Comande pe lângă acluderea a 15 cr. spese de port sunt a se adresa la

[336] 4—4

TRIEST,
P. Grande N. 2.

Despărțământul loteriei Esposițiunei Triestine

FILIALA VIENA
Fleischmarkt N. 2.